16. март 2015. године

Дулић коначно поражен на суду

Апелациони суд у Београду потврдио је пресуду Првог основног суда у Београду П. бр. 18257/11 од 17.12.2012. године, којом је као неоснован одбијен тужбени захтев тужиоца Оливера Дулића према туженом Топличком центру за демократију и људска права и туженом Драгану Добрашиновићу.

Тужба Оливера Дулића, којом је тражио да суд обавеже тужене да му солидарно исплате накнаду нематеријалне штете због претрпљених душевних болова услед повреде угледа и части у износу од 900.000,00 динара, поднета је у периоду док је обављао функцију министра у Влади Републике Србије.

Повод за тужбу били су текстови објављени на сајту Коалиције за надзор јавних финансија о учињеним и планираним злоупотребама буџетских средстава у оквиру промоције акције "Очистимо Србију" током одржавања тениског турнира "Serbia Open". Подсећамо да је у току 2009. и 2010. године Министарство животне средине и просторног планирања за те намене платило 475.798 евра, као и да је за 2011. годину био предвиђена потрошња 225.000 евра, од чега је министарство на чијем је челу био Дулић, након текстова које је објавила Коалиција за надзор јавних финансија, одустало.

Важније од чињенице да је одбијен један бесмислен и ничим утемељен тужбени захтев, који по својој суштини представља дрзак покушај спиновања и пребацивања одговорности са оног ко је починио злоупотребе на оне који су на њих указали, јесте аргументација којом је веће Апелационог суда у Београду образложило своју одлуку.

Аргументација изнета у образложењу пресуде далеко надилази праксу и стандарде успостављене у домаћем правосуђу и афирмише слободу изражавања као један од стубова демократије, с посебним нагласком на оправданом интересу јавности да зна и буде обавештена о начинима на који се управља јавним ресурсима.

Пружајући заштиту слободи поседовања сопственог мишљења и слободи саопштавања информација и идеја у стварима од јавног интереса, насупрот заштите части и угледа јавних функционера, инструмента које власти најчешће користе да ограниче слободу изражавања, Апелациони суд је додатно афирмисао право на "жестоку и оштру критику, као и сликовите изразе" којима се додатно скреће пажња на питања која су предмет расправе. Став Апелационог суда да је слобода грађана који делују у доброј намери у објављивању оваквих информација знатно шира, чак и по цену изношења садржаја који

нису у довољној мери проверени или истинити (што овде није случај), јер је реч о деловању које доприноси утврђивању чињеница везаних за питања од значаја за друштво у целини, представља охрабрење за грађане, удружења и медије.

Пресуда Апелационог суда, која је по својој суштини афирмација слободе изражавања, додатно добија на значају због чињенице да својом аргументацијом, реториком и поруком коју шаље јавности представља коперникански обрт у приступу дела српског правосуђа у односу према грађанима који делују у намери заштите јавног интереса. Истовремено, она је снажна опомена јавним функционерима да се бахатост и злоупотребе не могу заклонити иза лицемерних и неутемељених прича о повређеној части и угледу.